

Posudek bakalářské práce Lenka Pavlíková: *Válka v Alžírsku ve francouzsky psané dramatické tvorbě*

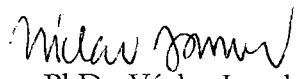
Práce si předsevzala shromáždit a podrobit rozboru korpus nejvýznamnějších francouzsky psaných divadelních her, v nichž se výraznějším způsobem odráží alžírská válka, nejtěžší koloniální konflikt, jímž Francie ve 20. století prošla. Jediný ze zvolených autorů je Alžírčan (Kateb Yacine), z významných franc. dramatiků jsou analyzována díla Jeana Geneta (*Paravány*), Bernarda-Marie Koltèse (*Návrat z pouště*) a Michela Vinavera (*Hotel Ifigenie*). Dva další autoři, Daniel Lema-hieu a Eugène Durif, známí nejsou, kandidátce se jeví zaznamenáníhodným jejich přístup (pojed-nání látky z odstupů, se znalostí věci). Z dalších citovaných, které kandidátka do svých analýz nezahrnula, měl být možná vzhledem k svému významu zahrnut Olivier Py, ale možná že jeho text není dostupný.

Kandidátka se úspěšně vyhýbá pokušení hry převypravovat, daří se jí situovat je úsporně do literárněhistorického i obecně historického kontextu a celkem výstižně popsat jejich specifický přínos, úhel pohledu i hlavní kvality autorského rukopisu. Jedinou výjimkou je Vinaverova hra, jejíž analýza nám přijde nedotažená, propojení její látky s alžírskou tematikou vyznívá jako nahodilé a kandidátce se příliš nedaří postihnout důležitost tohoto aspektu, pokud tomu tak vskutku je. Analýza se jeví jako uspokojivá, i když v řadě aspektů možná nedotažená: u *Paravánů* chybí např. odkaz k pozdně středověkým mystériím, naznačený jak rozsahem textu, tak vícepatrovým inscenačním prostorem i ceremoniálním rázem, který patří k obecným rysům genetovské poetiky. V charakteristice Koltèsova stylu nejsou zahrnuty autorovy dva velmi důležité a nápadné stylistic-ké prostředky: formulační repetitivnost a návrat monologu. Dobře je postižen styl a tón *Návratu do pouště*, ale dost sporné by bylo tvrzení, že v ostatních hrách tohoto autora vystupují především životní ztroskotanci – přesnější by už snad bylo „okrajoví jedinci“. Není také vůbec jasné, proč je Koltèsova hra analyzována jako první, ještě před Katebem, Genetem a Vinaverem, když je přece dílem až pozdějšího období: autorka to nikde nevysvětluje.

Závěrečné srovnání všech her dobře postihuje jejich vzájemné rozdíly, syntéza nicméně působí poněkud rozpačitě (hry mají společné jen to, že chtěly obrátit pozornost k tématu alžírské války). Přesto soudím, že práce obstála, splnila očekávání, jež lze na úrovni bakalářského studia mít, a lze ji doporučit k obhajobě.

Při celkovém hodnocení jí poněkud přitíží skutečnost, že v ní najdeme poměrně dost jazykových chyb a prohřešků všeho druhu proti češtině, kostrbaté a nepřiléhavé formulace, a také řadu chyb, dokonce protismyslů v překladech francouzských citací (řada překlepů je i v nich a také ve vlastních jménech). Kandidátce dávám k dispozici text její práce v elektronické podobě, vybavený podrobnějšími komentáři.

V Praze dne 12. září 2010

doc. PhDr. Václav Jamek